

atentis. Laŭdire, tio estis bona edukado por la posta vivo.

Rigardante Dadli en ties nova kuloto, onklo Verno raŭke diris, ke tiu estas la plej fiera momento de lia vivo. Onklino Petunjo ekploris, kaj diris, ke ŝi ne povas kredi, ke temas pri ŝia Daĉjo Dadliĉjo, li aspektas tiel bele kaj mature. Hari ne kuraĝis paroli. Li timis, ke li eble jam rompis al si du ripojn, klopodante ne ridegi.

La postan matenon estis terura odoro en la kuirejo kiam Hari aperis por la matenmanĝo. Ĝi ŝajnis veni el granda metala kuvo en la lavabo. Li iris por rigardi. La kuvo estis plenplena je ŝajne malpuraj ĉifonoj naĝantaj en griza akvo.

“Kio estas tio?” li demandis al onklino Petunjo. Ŝi kunpremis siajn lipojn, kio ĉiam okazis kiam li kuraĝis fari demandon.

“Via nova lerneja uniformo,” ŝi diris.

Hari ankoraŭfoje rigardis la ujon.

“Ho,” li diris, “mi ne komprenis, ke ĝi devos esti tiel malseka.”

“Ne estu stulta,” koleris onklino Petunjo. “Mi grizigas kelkajn el la malnovaĵoj de Dadli por vi. Finita, ĝi similos tiujn de ĉiuj ceteraj.

Hari serioze pridubis tion, sed opiniis, ke plej bone estas ne kvereli. Li eksidis ĉe la tablo kaj provis ne pensi, kiel li aspektos sian unuan tagon ĉe Ŝtonbara mezlernejo – kvazaŭ li portus pecetojn de malnova elefanta haŭto, verŝajne.

Dadli kaj onklo Verno envenis, ambaŭ sulkigante siajn nazojn pro la odoro de la nova uniformo de Hari. Onklo Verno kiel kutime malfermis sian ĵurnalon, kaj Dadli frapegis la tablon per sia smeltinza bastono, kiun li ĉie portis.

Ili aŭdis la klaketon de la leterklapo kaj la falon de leteroj sur la maton.

“Venigu la poŝtaĵojn, Dadli,” diris onklo Verno de malantaŭ sia ĵurnalo.

“Igu, ke Hari alportu ilin.”

“Venigu la poŝtaĵojn, Hari.”

“Igu, ke Dadli alportu ilin.”

“Piku lin per via smeltinza bastono, Dadli.”

Hari evitis la smeltinzan bastonon kaj iris por alporti la poŝtaĵojn. Tri aĵoj kuŝis sur la apudporda mato: poŝtkarto de Marĝa, la fratino de onklo Verno, kiu feriiis sur la Insulo Vajt, bruna koverto kiu similis fakturon, kaj – *letero por Hari*.

Hari levis ĝin kun fiksrigardo, kaj lia koro sonoris kiel grandega kaŭĉuka rubando. Neniu, iam ajn, en lia tuta vivo, skribis al li. Kiu volus? Li ne havis amikojn, parencojn – li ne estis ano de la biblioteko, do neniam eĉ ricevis malafablajn notojn petantajn redonon de libroj. Tamen, jen letero tiel klare direktita, ke ne povis okazi eraro.